Lennähti etelätuuli,
kun se talvella lomaili,
näille maille matkallansa
keräämään kokemuksia,
etsimään elämyksiä.

Sen tapasi pakkaspoika,
joka huilata halusi,
kun oli jo viikkokaudet
yötä päivää tehnyt töitä,
pitkän aikaa ahkeroinut.

Tuuli tuurata lupasi.
Hetken ehtisi se kyllä
hoitaa talven tehtäviä,
olla pakkasen apuri,
vintiön viransijainen,
jotta tuo levätä saisi,
voisi voimia kerätä.

Poika nietokseen nukahti
suojaan hangen hahtuvaisen.

Tuuli toimeen tarttui oitis,
hyvin hoitaa sen yritti.
Se puhalsi minkä jaksoi,
vaan ei oikein onnistunut
puhurina puhkuminen,
vihurina viuhuminen.

Lisää pontta saadaksensa,
parantaakseen puhtiansa,
työtään se laululla säesti,
homman höysteeksi hyräili.

Laulussansa tuuli kertoi
ihmeistä ihanan luonnon,
kaukomaitten maisemista,
missä on kesä loputon,
vihreys niittyjen ikuinen
ja vedet avoimet aina.

Tuulen leppoisa hyminä
kuulosti lumikiteistä

niin ihanan lempeältä,
että hiutaleet hileiset
perin juurin pehmenivät.
Ne tarttui toisiaan kädestä,
naapuriansa halasi.

Lumiukko kuullessansa
nuo sävelet niin suloiset
huokasi ihastuneena:
- Matkalle tekisi mieli
minunkin, lumisen miehen,
jotta tuon kaiken ihmeellisen
omin silmin nähdä saisin.
Kuule, tuuli, saanko tulla
vaellukselle mukaasi?

Tuuli päätänsä pudisti
toivomuksen kuullessansa,
sitten vastasi ukolle:
- Niin se on, ikävä kyllä,
ettei vielä nyt käy päinsä
kimppamatkailun aloitus.
Ei ole siipiä sinulla,
eikä minusta kantajaksi,
kun olet tanakka ukko,
paksu ja kai painavakin.

- Mutta vielä koittaa aika,
tuleepa sekin sesonki,
 jolloin toiveesi toteutan.
Otan auringon avuksi.
Kun sillä hymy on lämmin,
säteilevä ja heleä,
ja katse kirkas ja iloinen,
sulattavat ne sinua,
perin juurin pehmittävät.
Tulee hoikka vartalosta,
ohkainen olemuksesta.
Olet viimein pelkkää vettä,
taikka höyryä peräti.

- Sitten kantaa voin sinua,
ottaa usvana mukaani,
näyttää kaiken korkealta,
merien ylitse viedä
ja kaukaisten vuorten taakse.

- Tai jos mielesi tekisi
matkustaa matalammalla,
vesireittikin kävisi.
Voisit puikkia puroissa,
oikaista ojia pitkin,
suurta virtaa viiletellä,
keinua meren sylissä,
sieltä sitten lentoon nousta
merituulien mukana.

Matkalla tavata saisit
sumuhuntusiskojasi,
vesitippaveljiäsi,
ja pilviratsuilla ravata
pilvilinnojen pihoille,
hotelleihin hohdokkaihin,
kuin muutkin ututuristit,
vaeltajat taivaankannen.

- Ja kun kulkemaan väsyisit,
maahan taas palata saisit
ropisevana sateena,
pisaroina pikkuisina,
kastelemaan kasvikunnan,
elvyttäjäksi eläinten.
Tai hienoina hiutaleina
puitten peitteeksi pudota,
suojaksi unisen luonnon
talven nietosten lisänä.
Voisit vaikka uuden kerran
päätyä lumiukoksi.

- Sinua en toki unohda,
pidän toiveen mielessäni.
Toteuttaa sen me voimme
keväällä palatessani
tälle seudulle takaisin,
kun tapahtuu vuoron vaihto:
pakkaspoika jää lomalle
ja minä taas tartun töihin,
käyn toimeen toden teolla.

Pitkään kumminkin on vielä
päivystämistä pojalla.

- Nyt sen onkin aika nousta,

aloittaa taas askareensa.
Olen jo aivan uuvuksissa,
hengästynyt ja väsynyt,
kun ponnistelin niin kovasti,
tyhjiin keuhkoni puhalsin.

- Ukko, viivy vielä täällä,
pidä seuraa pakkaselle!
Tulen noutamaan sinua,
kun koittaa keväinen aika,
alkaa auringon urakka.

Tuuli viime voimillansa
henkäisi jokusen kerran
pakkasen petiä kohti,
kääri peitettä lumista
tiukemmin sen ympärille,
viltin tiiviiksi kiristi,
korvaa nukkujan kutitti,
huulin poskea sipaisi.

Tuntui pakkasen pojasta
kuumalta tuo kutkuttelu,
peitto liian lämpimältä.
Se hikosi ja heräsi.

Pakkanen, napakka poika,
vikkelästi vuoteeltansa
ylös nousi pirteänä,
otti ohjat taas käsiinsä,
kutsui kylmyyden takaisin,
huursi, jääti ja pakasti.

Etelään palasi tuuli
päätettyään pätkätyönsä,
mutta lentoon noustessansa
se vielä vilkutti ukolle.
Ukko luutaa heilautti,
mustaa hattuaan kohotti.

Tuuli kuului huutelevan:
Heippa! Nähdään taas keväällä!